

nemlig at indsende Arendrups Regnskab til Revision. Jeg kan ikke se, at Departementschefens Udtalelse til Forhøret (pag. 49—50*), at han ikke mente, der var noget at spørge om, da han ikke et Øjeblik tvivlede om, at Arendrups Regnskaber var underkastet Revision og naar som helst paany kunde ventes at blive underkastet Revision, i saa Henseende diskulperer Departementschefen, idet en saadan Sikkerhed ikke var begrundet af de faktiske Forhold og navnlig paa ingen Maade kunde bygges paa en Analogi fra, hvad der var Tilfældet med Regnskaberne fra Statistisk Departement, hvorfra Departementschefen var overflyttet til Handelsministeriet. Tværtimod viste Indberetningerne fra 3die Hovedrevisorat (Bilagene X. og Y.) klart, at Arendrups Regnskaber ikke var reviderede (jfr. Tilføjelsen: „andre Konti har maå med det til Raadighed staaende Personale ikke kunnet overkomme at gennemgaa“), om det end maa indrømmes og ogsaa bør tages i Betragtning som et væsentligt Moment i Departementschefens Favør, at der i de citerede Ord ligger et indirekte Tilsagn om, at Revision af de øvrige Konti kan forventes, dog først i en ikke nærmere præciseret Fremtid, at ville finde Sted, ligesom en saadan efter 1. Januar 1927 efter Loven skulde finde Sted.

Imidlertid er jo den blotte Udsigt til en Revision en Gang i Fremtiden, selv om den har Støtte i Omstændighederne, ingenlunde tilstrækkelig til at fritage Lederen for enhver Befatning med de Kasser, for hvilke han i sidste Instans bærer et Ansvar, og jeg ser ikke rettere end, at meget vigtige Momenter har foreligget i Departementschef Dalhoffs Tid til paa endog ret indgaaende Maade at tage Arendrups Kasse- og Regnskabsvæsen op til Undersøgelse.

Jeg har i Spørgsmaal 3 og 4 til Departementschefen søgt at samle disse Momenter, nemlig dels de af Regeringerne i hans Departementschefstid for Dagen lagte og i Gerning manifesterede Sparebestræbelser, der maatte gøre det naturligt for Departementschefen ikke at lade sig nøje med at foretage de forlangte Nedskaeringer paa Budgettet men ogsaa at se saavel de aarlige Budgetter som Regnskabet kritisk igennem netop paa Kontoen Kontorhold, hvor Besparelsesmulighederne lettest maatte være tilstede, dels de i Departementschef Dalhoffs Tid af Finansministeriet foretagne og forberedte Reforme for at indføre et bedre og fuldstændigere Regnskabsvæsen.

Departementschefens Svar til det første af disse Spørgsmaal (Spørgsmaal 3) viser klart, at det slet ikke er falden Departementschefen ind med Sparebestræbelserne som Udgangspunkt at gøre Kontorholdskontoen til Genstand for en nærmere Prøvelse, medens hans Svar ad Spørgsmaal 4 vel gør det forklarligt, at Departementschefen ikke indenfor sit Ministerium indlod sig paa videregaaende Reforme (jfr. hvad om dette principielle Punkt er bemærket foran), men dog forsaaavidt ikke er udtømmende som det ikke begrunder, at Departementschefen ikke saa sig foranlediget til at underkaste Regnskabsvæsenet indenfor det af ham bestyrede Ministerium en nærmere Prøvelse, der utvivlsomt, naar den blev foretaget hurtigt vilde have vist Departementschefen de Mangler, hvormed det var behæftet, og derved, selv om det ikke i og for sig var lykkedes at opdage de Arendrupske Besvigelser, have vist Departementschefen Nødvendigheden af at faa institueret en Revision hurtigst muligt, saaledes som det i de senere Aar har været Tilfældet i flere andre Ministerier (se Rapporten III. pag. 56—58).

Særlig graverende forekommer det mig at være, at Arendrup i Finansaaret 1925—26 maa antages at have faaet Departementschefen til overfor Finansudvalget at indstille en Tillægsbevilling paa 20 000 Kr. — en Indstilling, der senere vedtoges af Rigsdagen — skønt der ikke i Ministeriets Økonomi det paagældende Aar forelaa noget Behov herfor, idet det har vist sig, at samtlige de af Arendrup i den af ham udenom Departementschefen i Smug til Finansudvalget paa dettes telefoniske Begæring fremsendte Redegørelse angivne

Pkt. 39
og 40.
Se Sp.
4939.

Pkt. 41.
Se Sp.
4939-44.

*) Se Sp. 4939.